

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 305. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608065125872/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Se, Huida af Jacobschöld smiler til Bror af Ekestams Dans med hende selv og med Concordia v. Putbus!

O, drømte da *han*, og levede da *jeg* denne Stues Sekel? Sad *jeg* blandt Genfærdene af Kong Karls Ungdomshær? sank *jeg* blandt Gustavianerne i Dødsbarerens Favn? smilte *jeg* med unge Claës af Adeltierna i Dødens, hans rette Bruds? Levede *jeg* Seklets Håb og Nederlag og Lede og måtte dø med der?

Er da Livet Drømme og Drømme Liv? Eller – er Drømmen Død og Livet Opstandelse?

Se Karolinerne overlevede Poltava, som dræbte Poeten Lejjoncrana; Gudmoder, Karolinerens Samtidige, smiler til Bror af Ekestam som til Susan og Brynte, mens *jeg* ... Sidder *jeg* i Bäckstugan med de to Gamle og dør af den Sorg, som *de* spiller – nej, som *de levede* om til: «Goda gosse, glaset tøm ...?»

Brændet skred, og et Flammesværd kløvede Mørket. Glimt af Tæpernes Lampetter og Gyldenlæder ... Ansigter, hvide af Maling og Lærred, eller røde af Ild og Blod, døde og levende, blandedes fra Malerierne og Ovnens Puder omkring Bror af Ekestams Brudgoms-Smil. Seklernes Stue tændtes til Fest ...

Se Susan, hvis sextenårige Mund ler sig blodig af Spot over trediveårige Møers Elskovssukke, se Gudmoder, som fjerde Decennies Jul betaler Bror af Ekestams Æresgæld og sender Penelope v. Putbus Odysseus' Bøn om Tilgivelse for dette Års Jordomsejling og hans Ed om Hjemkomst i det nye – se dem alle smile Støv til Blomster! Ja se dem tilgive og *fornåde* Livet!

Blot Olof, din glubske Tand: *Nu* ofres Livet! *han* råber Blodet: ej mer til Himlen: nu er Døden Liv og Livet Død!

Men, o I altfor Biodfulde, ser I Varulvens Tand – til den ofrer I Eder selv og de forgæves Døde! Se, I vilde skænke evigt Liv, og I gjorde Døden evig – ved at tilgive den!

Men Olof, du Triumferende – tifold hellere mit Nederlag end din Sejr, min Gråd end dit Smil! Ti *jeg* græder af Gud selv, for hans Selvmord: der Skabtes Død! *Jeg* fornægter ham, fordi *jeg er af ham*! *Jeg* dør, fordi *jeg er af Evighed*! Evighed? o Gud – se dér er den: Nuet!

Bag Bålet, hede af Bryllups-Bluset, brændte Susans og Bryotes Munde sammen – og opfyldte i et Kys Bror af Ekestams Ed, besvør Olofs nøgne Tand – og Steffans Drøm, at *han* levede ... tændte af *hån*